

Peter Wasmund

**Rector Universitatis Rostochiensis Petrus Wasmundt I. U. D. & Professor, Ad
exequias Quae ... matronae Annae Schlorfes, defunctae coniugi suae
desideratissimae, a marito viduo ... Viro, Dn. Johanne Schmieden hodie ...
parantur, Omnes omnium ordinum huius almae universitatis cives amanter
invitat**

Rostochi[i]: Pedanus, 1631

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777424800>

Druck Freier Zugang

Wasmundt, P.,
in
Anna Schlorf,
uxor. J. Schmied.

Rost. 1631.

63

RECTOR
Universitatis Rostochiensis
PETRUS WASMUNDT

J. U. D. & Professor,

Ad exequias

Quæ
Piissimæ & honestissimæ matronæ

A N N Æ
SCHLORFES,

defunctæ conjugii suæ desideratissimæ,

à marito viduo

Ornatissimo & doctissimo Viri,
Dn. JOHANNE SCHMIEDEN,

hodie hora mediâ primâ pomeridiana in templo
Nicolaitano parantur,

Omnes omnium ordinum hujus almæ uni-
versitatis cives amanter invitat.

R O S T O C H I

Typis JOACHIMI PEDANI Acad. Typ.
ANNO M. DC. XXXI.

RECTOR
Universitatis Rostochiensis
PETRUS WASMUNDT
J. U. D. & Professor.

DE animarum statu post hanc vitam earumque vel mortalitate vel immortalitate varias fuisse Ethnicorum sententias ex scriptis eorundem posteritati consecratis apparet. Alij animas esse mortales, & non secus quam corpora interire existimarunt, cujus quidem sententia, alijs prætermiſſis, fuiſſe intelliguntur, Horatius, Lucanus, Seneca, Ovidius, Lucretius, Ennius, Socrates, Plinius, Diagoras, & ſimiles. Quibus etiam proximè accedebant Saducæi, qui mortuorum reſurrectionem negabant. Alij putarunt animas quidem eſſe immortales, ſed modo planè diverſo. Nonnulli enim intellexerunt, omnes hominum animas ab cælo deſcendiſſe, ad æthera que volaturas ac reverſuras; quorum ſententiæ aliquantulum accedit eorum opinio qui igneas eſſe animas e cælo que deſcendiſſe autumant, ſicuti Manilius, Valerius
Flac-

Flaccus, Silius Italicus, Boëtius, & Juvenalis,
in suis carminibus pluribus explicant. Alij cre-
diderunt omnes animas infernas ad umbras
properare, simul ac à corporibus liberantur, cu-
jus sententiæ fuisse videtur Anaxagoras relatus
à Cicerone. Is enim quarentib9 amicis vellent
Clazomenas in patriam, si quid accidisset, re-
ferri, nihil necesse est, inquit, undiq; enim ad
inferos tantundem viæ est: significans omnes
animas ad eundem locum festinare, aliter enim
si sentiret, animarum quasdam infernas ad se-
des, quasdam vero ad supernas migraturas, non
dixisset tantundem viæ esse. Sunt qui putarunt
justorum animas ad æthera redituras: injusto-
rum vero in Phlegetontis undis perituras, in
qua sententia fuit Socrates in hoc sibi contra-
rius, ut de ipso loquens refert Cicero inquitens:
Dux sunt viæ duplicesq; cursus animorum è
corpore exeuntium, nam qui se vitijs humanis
contaminarunt, & totos libidinibus se tradide-
runt, ijs devium quoddam iter est seclusum à
Concilio Deorum, qui autem se integros ca-
stosq; servarunt, quibusq; fuit minima cum
corporibus contagio, suntq; in corporibus hu-
manis vitam imitati Deorum, ijs ad illos, à qui-
bus sunt profecti, facile patet reditus. Cum qua

sententia ferè concordant, quæ decampis Elysijs Virgilius refert. Alia deniq; sententia fuit existimantium, animas immortales ab humanis corporib9 evolantes in diversa animalium brutorum corpora migrare, cuj9 sententiæ fuit Ovidius Tibullus & Claudianus: mortem enim diutinæ peregrinationi similem esse putarunt; nam ut peregrinus errans vagus & varians per varias mundi regiones migrat ac remigrat; ita animas à corporib9 exeuntes per varia aliorum animalium corpora meare crediderunt.

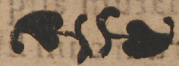
Longè vero alia de statu animæ post hanc vitam Christianorum est sententia, hi enim, missis Ethnicorum fabulosis & futilibus opinionib9 ex verbi divini mysterijs certò sciunt, animas piorum, statim atq; à corpore discedunt deferri ab Angelis in sinum Abrahamæ; impiorum vero in inferno sepeliri. Pontificij quidem statuunt, sicuti triplex hominum sit genus, bonorum malorum & mediocrium; ita & post hanc vitam, triplicem esse animarum statum: aut esse eas omninò beatas, aut damnatas in æternum aut esse in temporali Purgatorij pæna, à qua suffragijs vivorum auro nummis imò etiam fundis & alijs proventibus liberari possint. Verum quia scriptura neq; *κατὰ τὸ πῆλόν* neq; *κατὰ δάνας* quicquam de purgatorio docet, sed Christus & Apo-

Apostoli quoties de animarum statu post hanc vitam loquuntur duplicis tantum statû vitæ æternæ, aut gehennæ meminerunt, ideo nos terrarium statum tanquam verbo Dei planè contrarium meritò reijcimus. Ad beatas ergo vitæ æternæ mansiones absq; ullo dubio transit anima pijsimæ & honestissimæ matronæ *Anna Schlorfes* quæ ante paucos dies morbo correpta in Domino piè & placidè obdormivit. Nata est illa in celebri hac civitate Anno Christi 1583. Circa festum ascensionis Domini, patre *Rolof Schlorfen*; *Hermann Schlorfen* & *Anna Baroldts* filio: matre vero *Anna Heldts* per Dei gratiam adhuc superstite & filia mortem multum lugente, *Curd Heldts* & *Catharina Roden* filia. Ab hiscè parentibus piè & liberaliterq; educata Anno Christi 1604. Kalendis Maijs in matrimonium data est viro ornatissimo & doctissimo Dn. *Iohanni Schmieden* civi Reipubl. urbanæ primario, ordinisq; nostri literarij faventissimo, jam viduo mæstissimo, cum quo in pacato & suavi conjugio vixit 27. & quod excurrit, annos. Annis aliquot antea actis varijs obnoxia fuit morbis, primum Scorbuto, morbo chronico & diuturno, quem tandem hydrops ascitidis speciem referens subsecutus est, modo ad crescens,

modo per medicamēta exhibita decreſcens mi-
ſerè illā per 12. annos adfligens, ſenſimq̃; omnes
vires corporis proſternens, adeo ut cum ante
paucos dies morbo Epidemico febr̃iq̃; ſimul gra-
vi corripereſur, levi negotio planè ſuccumbe-
ret, vitamq̃; cum morte 7. hujus menſis inter
10. & 11. meridianas obdormiſcenti ſimilis annū
ætatis agens 48. commutaret. Piè defuncta no-
ſtra talem ſe per totam vitam & virgo geſſit &
conjux ut bonos in amorem, malos in admira-
tionem rapuerit, nec in Sacellum Deæ Viripla-
cæ ingredi neceſſe habuerit: quum moroſa &
querula minimè fuerit, ſed maritum ſuum ob-
ſervaverit fideliter, rem familiarem curaverit
prudenter, manus in lanis, pedes in ædibus fi-
xos tenuerit. Neq̃; vero mirum eſt, ſi in loco
tam munito deliteſcens libera fuit ab ejuſce-
modi iſtibus quibus concidere ſolet ſexuſ fæ-
mineus. Animus enim caſtitaſis vallo erat cir-
cumdatus, in propugnaculo excubabat mode-
ſtia: in muris lenitas & concordiaſ ſtudio: in
arcis medio erant fides & ſimplicitas: in turris
vertice patientia: amor bonæ famaſ in circui-
tu. Sic circumvallata non ſolum cupiditaſis
evitavit jacula, ſed etiam cruciaſtus & tormen-
ta corporis æquo animo ſuſtinuit, ac tandem
eluo

eluso Diabolo victrix evasit, atq; animam patri suo reddidit: cum quo nunc ibi vivit, ubi, ut Beatus Augustinus loquitur, non est paupertatis metus, non aegritudinis imbecillitas: nemo læditur, nemo irascitur, nemo invidet; cupiditas nulla exardescit; ubi nullus Diaboli metus, insidiæ Dæmonum nullæ: ubi neq; corporis mors neq; animæ: ubi finis est desiderij, qui sine fine ab ipsa videbitur, sine fastidio amabitur, sine fatigatione laudabitur. Quãvis igitur dubium non sit, quin relictus viduus in summo animi mærore sit propter amissam talem conjugem qua superstite felix erat, qua erepta miser est: fragilitatis tamen humanæ & vitæ onerosæ periculosaq; memor æquo animo feret maturius esse sublatam illam quæ cum hominata fuerit immortalitatem sibi spondere non potuit, & tempore, æratum omnium vehiculo, transportanda fuit. Nec yero suæ commoditatis causa miseram esse cupiet, quæ ad summam beatitatem evecta fortunæ effugit imperium, quæ in hominem natum aliquid potest; nihil in mortuum. Cæterum cum hujus piæ defunctæ matronæ exuvia hodiè hora mediâ primâ ad sepulturam efferenda sint: omnes nostræ jurisdictioni subjectos Academiæ cives Dnn. Professo-

fectores, Doctores, verbi divini ministros, Magistros & studiosos juvenes amicè monemus & rogamus, ut ad declarandam condolentiam, tum etiam in recordationem propriæ mortalitatis & fugacitatis hujus vitæ in templo D. Nicolai, hora, quam diximus, media primâ, conveniant, deductionem que funeris p. d. hujus matronæ sua præsentia cohonestent, omninoq; huic præstent, quod omnes & singuli quondam vel paulo post ab alijs post mortem nostram nobis præstari, dum in vivis sumus, unicè cupimus atq; exoptamus. Ite ergo exequias cives Academici interq; eundum Deo opt. max. pro restitutione Illustrissimorum nostrorum Principum gratias agite, eosdemq; totam provinciam, civitatem & Academiam eidem clementissimo Deo ardentibus votis & suspirijs commendate. P. P. Rostochij Sub sigillo Rectoratus nostri, 12. Oct. Anno 1631.

eluso Diabolo victrix evasit, atq
suo reddidit: cum quo nunc ibi
Beatus Augustinus loquitur, i
tatis metus, non aegritudinis i
mo læditur, nemo irascitur, ne
piditas nulla exardescit; ubi
metu, insidiæ Damonum nullæ:
ris mors neq; animæ: ubi finis e
sine fine ab ipsa videbitur, sine
tur, sine fatigatione laudabitur
dubium non sit, quin relictus
mo animi mærore sit propter
conjugem qua superstite felix e
miser est: fragilitatis tamen hu
nerosa periculosaq; memor æq
maturius esse sublatam illam e
nata fuerit immortalitatem sib
potuit, & tempore, æratum om
transportanda fuit. Nec yero
tis causa miseram esse cupiet, q
beatitatem evecta fortunæ eff
quæ in hominem natum aliqu
in mortuum. Cæterum cum hu
matronæ exuvia hodiè hora
sepulturam efferendæ sint: om
dictioni subjectos Academia c

patri
bi, ut
uper-
s: ne-
s; cu-
aboli
orpo-
), qui
mabi-
igitur
sum-
talem
repta
itæ o-
feret
homo
e non
iculo,
odita-
mam
rium,
nihil
unctæ
mâ ad
juris-
Pro-
fesso-

